

# A LES BARRIADES!

REVISTA TRIMESTRAL DE LA PROSPERITAT

NÚMERO 65 • PRIMAVERA 2026

DAVANT EL FEIXISME  
**FEM  
BARRI**  
COORDINADORA ASSOCIACIONS  
DE VEÏNS  
9 Barris



**Aixeca la vista per  
no perdre l'esperança**

**H**ola Prosperitat. En aquest segon número de la nova etapa de la revista ens hem volgut sumar a la campanya que ha impulsat la Coordinadora d'Associacions Veïnals i Entitats de Nou Barris al voltant del creixement del feixisme als nostres barris. La campanya ha consistit en què totes les entitats i associacions veïnals es facin fotografies amb la pancarta que diu "Davant el feixisme, fem barri!". Així que, com heu pogut veure a la portada, nosaltres també ens hem volgut fer la fotografia. Per donar contingut a la campanya, a dintre d'aquesta revista trobareu diversos articles al voltant del tema, des d'una perspectiva actual i també des de diverses perspectives històriques, ja que, enguany, es compleixen 90 anys del cop d'estat feixista del juliol de 1936, que va comportar una guerra de tres anys i una dictadura de quaranta. I sembla ser que la mort del dictador Franco, ja fa més de 50 anys, no va aturar el feixisme. Així que, des de la revista, volem cridar ben fort que "Davant el feixisme, fem ... A les Barriades!".

## ESCOLTEU 'A LES BARRIADES!'

Aquí podreu escoltar el pòdcast de la revista, amb articles del número anterior, el 64:



## LA TIRA D'EN SERJ



### CONSELL DE REDACCIÓ:

Juan García, Zeju, Tòfol,  
Jesús Abad, Ru, Encarna  
Laguna, Sol Arenas i la gent  
del Casal de Barri

### IL·LUSTRACIONS:

Zeju, Enna, Arnau,  
Ricardo Jurado i Serj

### REVISIÓ LINGÜÍSTICA:

Tòfol

### DISSENY I MAQUETACIÓ:

Ru

### CONTACTE:

dinamitzacio@casalprospe.org



# Levanta la vista y mira al horizonte para no perder la esperanza

¿Cómo es posible que la generación con más herramientas para transformar el mundo es la que menos interés tiene en hacerlo? Tienen el mundo en la palma de la mano y lo usan para gatear. Pueden conectarse globalmente y eligen aullar solos. La rebeldía murió de vergüenza. Ya no se queman banderas; se maquillan. Ya no se toman fábricas, se pintan imitando animales.

La generación que podría ser la más revolucionaria de la historia porque tiene acceso a todo el conocimiento humano, porque puede organizarse globalmente en segundos, es la que se queda a gatear por su casa. No es error, es síntoma.

El sistema logró neutralizar cualquier amenaza de cambio, convenció a los jóvenes de que la revolución es interior, de que la lucha es tu avatar, de que el mundo real está tan podrido que es mejor construirse uno de mentiras donde puedes ser el personaje que mejor te apetezca, lobo, gato, zorro... Cualquier cosa, menos Ciudadano.

El mecanismo es perverso: Primero se vacía la educación de todo contenido crítico, la conviertes en entrenamiento laboral, no en formación para la vida. Aprenden a manejar algoritmos, pero son incapaces de identificar al demagogo que le dice que la culpa de todo es del "otro", el inmigrante, del diferente.

Luego el sistema atomiza el descontento. No hay un nosotros, los explotados; lo que hay es un yo que me siento animal encerrado en un cuerpo humano.

Ante esto, el sistema aplaude, porque es más fácil conceder pronombres y disfraces que conceder vivienda digna, trabajo digno, derechos, en definitiva. Finalmente convierte la protesta en espectáculo.

La estupidez ya no es accidente, es producción en serie. La Meca de esta esta nueva rebelión es Tik Tok, no la plaza pública, la movilización en la calle, jóvenes que podrían cuestionar un sistema que les margina prefieren bajar la vista y sumergirse en una pantalla... No es error, es distracción calibrada. El sistema te da un menú infinito de identidades para que nunca te preguntes quien eres ni qué lugar ocupas en la sociedad.

Te dan ser lobo, donde ser lobo es más fácil que ser humano con derechos laborales. En Europa, mientras la ultraderecha crece, la juventud más conectada prefiere un juego de rol (roleplay) de espacios en extinción que enfrentar su propia extinción social. En América Latina el cuadro es grotesco: los jóvenes, en el continente con más desigualdad social, que deberían estar en las calles exigiendo Sanidad pública, Vivienda, Educación Pública, están en sus habitaciones viendo tutoriales de maquillajes de zorro.



**ESTE SISTEMA LOGRÓ  
LO QUE NINGUNA DICTADURA PUDO:  
QUE LOS ESCLAVOS AMEN SUS CADENAS**

La conciencia de clase fue reemplazada por conciencia de especie. Ya no importa si eres proletario o burgués; importa si te identificas como cánido o felino. El colonialismo logró su última gran victoria: nos colonizó el subconsciente. Importamos de la potencia del norte sus patologías más absurdas, mientras luchas históricas por tierra, agua, dignidad, se ahogan en irrelevancia digital. La causa es la desesperanza. Cuando un joven sabe que no tendrá un futuro mejor que sus padres, que el ascensor social está roto, que la política es farsa y la economía es un casino donde siempre gana la banca y él pierde... ¿qué le queda? La huida. Huida hacia la fantasía. Si no puedes cambiar el mundo, cambias tu nombre. Si no puedes conquistar una sociedad que te excluye, conquistas una identidad virtual donde eres el centro.

Los padres gravan la estupidez porque también renunciaron. Saben que su hijo no será ingeniero, no tendrá casa, pero si gatea bonito, si aulla con sentimiento, al menos será famoso cinco minutos. Las consecuencias son devastadoras, una generación que confunde identidad con disfraz, revolución con performans, comunidad con secta de telegram. Jóvenes que no distinguen entre un problema estructural, como la falta de vivienda, de trabajo digno y la preferencia personal como su animal espiritual.

La política se vuelve imposible porque no hay sujeto colectivo. Hay individuos reclamando derechos tan específicos que cualquier movimiento se fragmenta antes de nacer. El capitalismo aplaude, *divide y vencerás*. (*Divide et impera, frase atribuida a Julio César. Así Roma conquistó un imperio, dividiendo a sus enemigos*).

Al final la pregunta no es por qué estos jóvenes son así. La pregunta es quien los hizo así. Qué sociedad los hizo así. Qué sistema necesita que los pobres jueguen a ser animales para que no noten que los tratan como a ganado. Qué tipo de sociedad prefiere que aullen a la luz de la luna antes que contra las injusticias de ese sistema.

Este sistema logró lo que ninguna dictadura pudo: Que los esclavos amen sus cadenas, porque pueden pintarlas de colores. Que los explotados celebren su explotación, porque al menos eligen su avatar mientras los exprimen. Que los revolucionarios en potencia gasten su rabia en elegir especie o género en lugar de transformar su sociedad.

Cuando los jóvenes prefieren gatear a marchar, aullar a gritar contra las injusticias, disfrazarse a organizarse, el poder duerme tranquilo. Porque ningún imperio cae por una invasión de lobos con cola de felpilla, los imperios caen empujados por humanos que recuerdan que son humanos.

*Y aquí lo único en peligro de extinción no es el zorro, ni el lobo, ni el gato, es el CIUDADANO*

Juan García.

# 90 anys de la derrota del feixisme

**E**nguanys compleixen 90 anys de les històriques jornades de juliol de 1936, quan la població de Barcelona va aturar el feixisme amb les armes a la mà i va aprofitar l'ocasió per impulsar una profunda Revolució social que va il·luminar tot el món.

Tot i que el feixisme estava en ple creixement, amb Mussolini, Hitler i Franco liderant aquest vergonyós capítol de la història europea, Catalunya i Barcelona eren territoris profundament antifeixistes. Les nostres àvies i els nostres avis van ser un gran exemple i van donar una gran lliçó a tot el món, arriscant les seves vides en defensa de la llibertat.

A les cinc de la matinada del 19 de juliol de 1936, quan els militars feixistes van sortir de les seves casernes per secundar el cop d'estat que havia iniciat Franco unes hores abans des de Melilla, la població de Barcelona ja estava preparada i alerta, liderada pels Comitès de Defensa de la CNT, que van fer sonar les sirenes de les fàbriques per avisar tothom que l'hora de lluitar contra el feixisme ja havia començat.

Les tropes feixistes van ser aturades per les barricades obreres al Paral·lel, a la Diagonal, a la carretera de Sants, a les Rambles i a molts altres llocs de la ciutat. La lluita va durar més de trenta hores, ininterrompudament. El proletariat barceloní va lluitar incansablement fins derrotar els militars feixistes, amb milers d'herois i heroïnes anònimes que s'hi van deixar la pell. Però tres noms van despuntar per damunt de tots els altres, els famosos Durruti, Ascaso i García Oliver, membres del grup d'acció anarquista Los Solidarios.

A última hora de la tarda del 20 de juliol, les últimes forces feixistes que resistien a la caserna de Drassanes van ser derrotades. El feixisme havia sucumbit, la Revolució obrera havia triomfat. Però la lluita no acabava aquí; al contrari, tot just començava, perquè el feixisme sí que va triomfar a moltes parts de l'Estat espanyol.

El fracàs del feixisme a Barcelona va comportar ràpidament la victòria obrera a tota Catalunya i, sense tenir temps de descansar, el poble en armes va organitzar les columnes milicianes que van partir cap al front d'Aragó. La primera en sortir va ser la Columna Durruti, que va partir cap a Saragossa el 24 de juliol.

En el seu trajecte i fins allà on van arribar, les columnes milicianes no només van alliberar el territori del feixisme sinó que van possibilitar l'extensió de la Revolució social. Les fàbriques i les terres van ser col·lectivitzades, la reaccionària educació nacional-catòlica va ser substituïda per les idees avantguardistes del pedagog llibertari Francesc Ferrer i Guàrdia, noves formes d'autogovern van aflorar per tots els municipis, les dones es van alliberar del jou pa-



A dalt, cartell antifeixista de 1936. A sota, logo de les jornades d'enguany.

triarcal i la burgesia, feixista i reaccionària, va fugir cames ajudeu-me.

Per desgràcia, totes sabem com va acabar la cosa. Hitler i Mussolini van ajudar a Franco a guanyar la Guerra Civil, mentre que les democràcies capitalistes van abandonar la República a la seva sort, perquè preferien el feixisme a la Revolució social. La seva ceguera els va costar cara.

La derrota de 1939 va comportar la dictadura feixista més llarga de la història, quatre dècades de franquisme que van canviar de dalt a baix la fisonomia de l'Estat espanyol. La pràctica totalitat d'antifeixistes van sucumbir degut a la mort, la presó, l'exili i el silenci forçat.

Avui, 90 anys després, el feixisme torna a créixer, si és que mai havia minvat. El perill del feixisme no ha canviat, el que sí que ha canviat és la resposta antifeixista de la població. No només per la neteja social que van comportar els quaranta anys de dictadura, sinó pels profunds canvis socials que ha patit el món en els darrers anys. La pregunta és: què passaria si avui militars feixistes tornessin a sortir de les seves casernes per donar un nou cop d'estat? Tornarien a ser derrotats per la població de Barcelona? La resposta, amigues meves, està flotant en el vent. Fem-hi un pensament!

En tot cas, per recordar el que va passar fa noranta anys, aquest mes de juliol hi haurà diversos actes per tota la ciutat, especialment el cap de setmana del 18 i 19 de juliol. Estigueu atentes a les convocatòries!



# 90 años del asesinato de Lorca

**F**ederico García Lorca nació en Fuente Vaqueros, Granada, 5 de junio de 1898. Poeta, dramaturgo y prosista. Fue el poeta de mayor influencia y popularidad de la literatura española del siglo XX y como dramaturgo se le considera una de los más importantes del teatro español del siglo XX. Fue asesinado vilmente por las hordas fascistas, camino de Víznar a Alfacar, Granada. El 18 de agosto de 1936. Una de las obras más estremecedoras sobre el hecho de su muerte es el poema «El crimen fue en Granada», escrito por Antonio Machado en 1937:

## 1. El crimen

Se le vio, caminando entre fusiles,  
por una calle larga,  
salir al campo frío,  
aún con estrellas de la madrugada.  
Mataron a Federico  
cuando la luz asomaba.  
El pelotón de verdugos  
no osó mirarle la cara.  
Todos cerraron los ojos;  
rezaron: ¡ni Dios te salva!  
Muerto cayó Federico  
¿sangre en la frente y plomo en las entrañas?  
... ¿Qué fue en Granada el crimen,  
sabed, ¡pobre Granada!?, en su Granada.

## 2. El poeta y la muerte

Se le vio caminar solo con Ella,  
sin miedo a su guadaña.  
¿Ya el sol en torre y torre, los martillos  
en yunque? yunque y yunque de las fraguas.  
Hablaban Federico,  
requebrando a la muerte. Ella escuchaba.  
«Porque ayer en mi verso, compañera,  
sonaba el golpe de tus secas palmas,  
y diste el hielo a mi cantar, y el filo  
a mi tragedia de tu hoz de plata,  
te cantaré la carne que no tienes,  
los ojos que te faltan,  
tus cabellos que el viento sacudía,  
los rojos labios donde te besaban...  
Hoy como ayer, gitana, muerte mía,  
qué bien contigo a solas,  
por estos aires de Granada, ¡mi Granada!»

## 3.

Se le vio caminar...  
Labrad, amigos,  
de piedra y sueño en el Alhambra,  
un túmulo al poeta,  
sobre una fuente donde lllore el agua,  
y eternamente diga:  
el crimen fue en Granada, ¡en su Granada!

Fue asesinado vilmente por las hordas fascistas que a día de hoy (año 2026) pretenden gobernar este país, para seguir asesinando, torturando y eliminando a todo aquel que no piense como ellos.

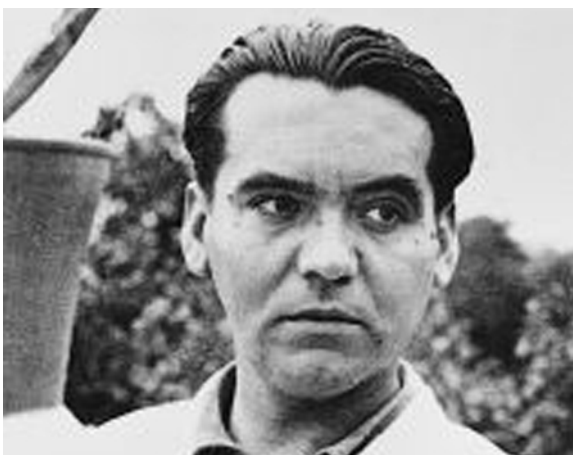
Quien perpetró el asesinato más vil de nuestra historia literaria fueron los que ahora vienen a querer gobernar este país desde la democracia que ellos destruyeron y hay gentes muy ignorantes que apuestan por la intolerancia hacia todo tipo de colectivos con un odio feroz y violento. ¿Cómo es posible que haya tanta gente detrás de tanta locura vil e insensata?

Fue asesinado Federico y cinco mil personas en una plaza de toros en Badajoz y diez mil personas en la desbandá de Málaga y más de treinta mil fusilados después de acabada la guerra. Todos ellos y ellas españoles y españolas. Más de doscientos mil en campos de concentración en España, de españoles y españolas.

Y a estos viles asesinados les damos la oportunidad democrática para que vuelvan a repetir las mismas atrocidades.

Federico fue asesinado vilmente por las hordas franquistas no sabemos siquiera dónde están sus huesos

**NOVENTA AÑOS DESPUÉS.**



## SIEMPRE MALDITOS, SIEMPRE

Algunos venimos de tiempos infames  
No habléis de infancias felices  
Sumergidas en una dictadura de siempre  
Llenas de sacerdotes pederastas impunes  
De maestros tiranos que pegaban siempre  
Y siguen hoy los jueces de siempre  
Los policías impunes y violentos  
Violencias de genero negadas por los de siempre  
Titiriteros encarcelados, raperos con años de prisión  
Sindicalistas en presidio, antifascistas perseguidos  
Difamaciones al más puro estilo franquista  
Medios de comunicación difundiendo mentiras e infamias  
Permitidas por un poder que gobierna en la sombra  
Cercenando cerebros frágiles y moldeables a su antojo  
Partidos políticos corruptos creándolas y esparciéndolas  
Gente muy cercana que desean que vuelvan tiempos  
Los tiempos de siempre  
Rodeados de un mundo que pretende la vuelta del fascismo  
Estamos tocando con los dedos el abismo  
Olemos el holocausto y nos quedamos sin aliento  
Somos los más y seremos arrasados por los de siempre  
Aunque siempre haya una posibilidad de derrotarles  
Si a tiempo despertamos y actuamos

Rantes II

# La II República cuna del antifascismo

La proclamación de la segunda república abrió un periodo de esperanza para la inmensa mayoría del pueblo, aquel día primaveral con aires de día festivo, marcó un hito histórico y la ciudadanía se echó a la calle por algo mucho más sustancial. Se sustituyó una monarquía corrupta, despótica, ejercida por Alfonso XIII, que, como buen Borbón, era un gran aficionado al porno y al sexo. La gente, tras siglos de pobreza, atraso, analfabetismo y penurias de todo tipo, estaba ávida de pan y libertad, pero también de cultura, de libros, de obras de teatro, aunque la inmensa mayoría jamás había visto nada parecido.

## PRIMER BIENIO REFORMISTA DE LA II REPÚBLICA

**Los Derechos y avances más destacados fueron:** La Constitución de 1931, en sus artículos 25 y 41, reconoció la igualdad jurídica, permitiendo a las mujeres votar y ser elegidas para cargos públicos. Se aprobó el matrimonio civil (1932) y la Ley del Divorcio, que permitía el divorcio por mutuo acuerdo y la patria potestad de los hijos para la mujer. Se fomentó la coeducación y el acceso de la mujer a la universidad y a la vida cultural, con un papel destacado de las maestras en la alfabetización. Se promovió la incorporación de la mujer al mundo laboral, con medidas como el Seguro de Maternidad y la igualdad de oportunidades. En Cataluña, en 1936, se despenalizó el aborto por causas eugenésicas.

La Segunda República española (1931-1936) heredó una tasa de analfabetismo cercana al 40%, superior en mujeres y zonas rurales. Implementó una revolución educativa laica, gratuita y mixta, creando miles de escuelas; se proyectó la construcción de 15.000 escuelas; durante el primer año, la República de izquierdas, creó 7.000 nuevas escuelas, para combatir el atraso cultural.

Desde sus inicios la derecha reaccionaria de los terratenientes y la iglesia se opusieron radicalmente contra cualquier avance social. Primero con un intento de golpe de estado, la Sanjurjada, en Agosto del 1932, que fracasó y, posteriormente, después de las elecciones generales del 34, con la victoria de la derecha.

Ante este panorama, en Asturias, el movimiento obrero y revolucionario se alza en armas dando lugar a la Revolución de Asturias. El gobierno derechista de la República envió tropas africanas (legionarios y regulares), bajo el mando de los generales Franco y Ochoa, para sofocar la revuelta. A la vez, en Catalunya Lluís Companys, President de la Generalitat de Catalunya, proclama el Estado de Catalán dentro del Estado Federal de España. Esto termina dos días después de la proclamación, el gobierno catalán es encarcelado y condenado a 30 años de prisión y la autonomía es suspendida. La represión se extiende en las calles de todos los municipios del país. En total, llega a haber más de 7.000 personas presas políticas en Catalunya, que son retenidas en barcos prisión.



Estàtua de la República, a Nou Barris

## EL BIENIO NEGRO EN LA SEGUNDA REPÚBLICA

Bajo el gobierno de Lerroux y la CEDA de Gil Robles se frenó la Reforma Agraria, se devolvieron competencias a la Iglesia, se amnistiaron a los golpistas de 1932 y se sofocó con dureza la Revolución de octubre de 1934.

**Principales acciones de recorte y rectificación:** Se paralizaron los asentamientos de campesinos y se modificó la ley para devolver tierras expropiadas a la nobleza. Se aprobó el presupuesto de culto y clero, permitiendo que el Estado volviera a pagar sueldos a sacerdotes y se frenó el cierre de colegios religiosos. Se recortó el Estatuto de Autonomía de Cataluña tras la proclamación del Estado Catalán en octubre de 1934. Se concedió la amnistía a los implicados en el intento de golpe de estado de José Sanjurjo en 1932. Se desmantelaron o incumplieron las leyes sociales y laborales aprobadas por el anterior gobierno de izquierdas.

La CEDA entro a formar parte del gobierno de Lerroux, sin haber declarado nunca su fidelidad a la Constitución Republicana.

## LA HISTORIA SE REPITE

Las coincidencias en la política Española, durante el periodo Republicano y la actualidad, no son una casualidad; la historia no se repite por falta de conocimiento de la misma, sino porque, cuando los poderes fácticos ven peligrar sus privilegios, ponen en movimiento todos los medios que tienen, **(y son muchos)**, para evitar perderlos. Esa repetición histórica se llama lucha de clases.

## MONARQUIA PARLAMENTARIA 2026

Cincuenta años después de la muerte del dictador, seguimos comprobando como la derecha fascista y reaccionaria de los partidos serviles ante los poderosos, sigue pensando que el poder es suyo y no tolera que fuerzas democráticas y progresistas asuman el gobierno de la nación. Su método es el mismo de siempre, alimentando el odio y la mentira, para mantener sus privilegios basado en la corrupción, el financiamiento, control de medios de comunicación, influencias mediante sindicatos corporativistas y fascistas en las fuerzas del Orden Público y, sobre todo, una parte muy importante del poder judicial, con el objetivo de obstaculizar leyes progresistas para frenar los avances sociales y facilitar la economía capitalista, con la pérdida de derechos y la privatización de lo público, sanidad, enseñanza, pensiones, especulación con la vivienda etc.

Ante este resurgir del fascismo, las izquierdas tenemos que aprender del pasado y dejar los egos y personalismos a un lado, para forjar un frente amplio. Si no lo hacemos, tendremos un bienio o decenio negro, perdiendo derechos democráticos, conquistas sociales como el avance en la igualdad y colectivos LGTBI.

Y tenemos una herramienta para hacer ese frente. Esa herramienta no es nueva, pero si necesaria y efectiva, para frenar su avance, **esa herramienta es, como decía Julio Anguita: UNIDAD, UNIDAD, UNIDAD Y PROGRAMA, PROGRAMA, PROGRAMA! POR UN FRENTE AMPLIO. Salut i República!**

ENVI'NS  
EL TEU  
'PATALEO'  
AL CORREU

DINAMITZACIO@  
CASALPROSPE  
.ORG

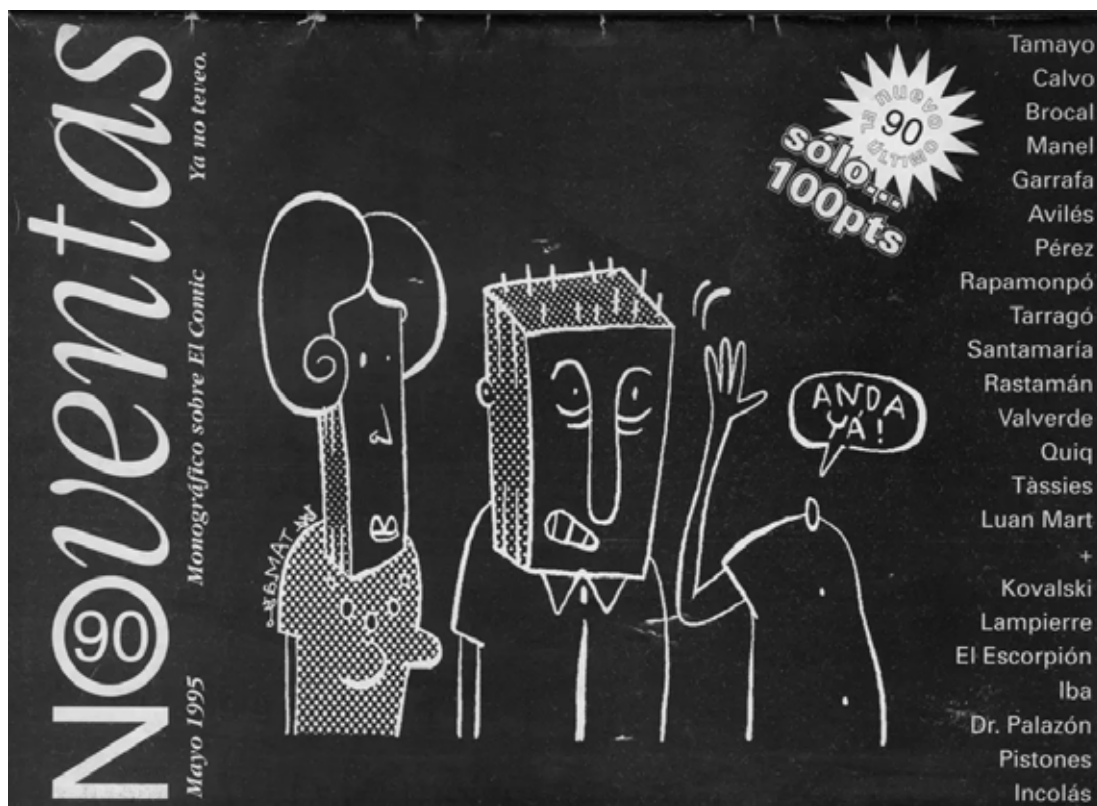
Pepus. Taula de Nou Barris per la República

# Del jovent se'n diuen moltes coses

**D**el jovent se'n diuen moltes coses. Es diu que anem cap a un declivi de la humanitat. Es diu que no tenim cultura de l'esforç, que ens és tot igual, que no lluitem pels nostres somnis, que som de vidre... La realitat, però, és ben diferent. Som joves. Segurament si guem inexpertes, haguem d'aprendre moltes coses a la vida, viure experiències, caure i aixecar-nos. Però el que està clar és que som molt més del que el paternalisme diu que som. No som de vidre, som de roca. Estem alçades i preparades per combatre allò que no ens agrada. No som de vidre, simplement alcem la veu contra allò que no trobem just. I que

les coses hagin estat d'una manera no vol dir que no es puguin canviar. Som roca dura, d'aquella que està a prova de resistència. Les joves educadores estem alçades per demanar mesures per la inclusió i per baixar ràtios a les escoles. Les joves sanitàries estem alçades en contra de les guàrdies de 24 hores que posen en risc els pacients. Hi ha jovent al Sindicat d'habitatge que lluita cada dia per aturar desnonaments i per un bé tan primordial com és el tenir un sostre on viure. Hi ha jovent que s'organitza contra la repressió policial i els abusos de poder. Hi ha jovent que s'alça i es desconstrueix per poder construir una societat amb més igualtat i llibertat. Hi ha jovent que cada dijous posa el seu granet de sorra per fer comunitat i preparar la festa major. Hi ha jovent al barri, per molt que se'n diguin moltes coses.

Del jovent se'n diuen moltes coses. Allà hi som el jovent: alçat, preparat, combatiu i amb els ulls plens de ràbia, però amb esperança per tenir un món millor. És cert que hi ha un auge molt perillós de les idees d'extrema dreta. És cert que hi ha sectors del jovent que estan tirant cap a aquestes intolerants idees que retallen drets fonamentals. Però també és cert que la Prospe és un niu de l'antifeixis-



**LA PROSPE ÉS UN NIU DE L'ANTIFEIXISME  
I ALLÀ HI SOM LES QUE CREIEM EN UN  
FUTUR MÉS LLIURE I HORITZONTAL**

me. I allà hi som les que creiem en un futur més lliure i horitzontal. Ens hi trobaran combatives contra les idees que van apagar a les nostres àvies. Ens hi trobaran combatives, amb mirades diferents, fent barri i xarxa, cuidant-nos. Ocupem les places, els carrers; omplim-los de vida. Xerrem, debatem, compartim experiències i opinions, però, sobretot, siguem lliures i defensem les llibertats fonamentals que tant els ha costat aconseguir a les companyes més grans. Per elles, per nosaltres i per les que vindran, fem-ho. Hi ha jovent al barri, per molt que se'n diguin moltes coses.

Del jovent se'n diuen moltes coses. Que se'n diguin. Les joves de la Prospe tenim les coses ben clares. Llitem per la memòria del passat, per un present on es pugui viure i per un futur digne. Llitem a les manifestacions, a les assemblees, a les reunions veïnals, organitzant-nos. Llitem des dels nostres sectors productius per millorar les condicions laborals a les nostres feines. Llitem per ser lliures, ser qui vulguem ser, vestir-nos com vulguem i estimar com i a qui ens doni la gana. Llitem, celebrem, vivim amb intensitat i passió. I que la Prospe sigui l'escenari d'aquesta intensitat. Perquè sí...! Hi ha jovent al barri!

Sergi Rubio  
Membre de la gestora del Casal de Joves

# La banca sempre hi guanya

La meua àvia deia que “no portés els diners al banc perquè allà ens roben” i proposava guardar els estalvis sota el matalàs, “molt més segur... on va a parar!”. Mai em va semblar un argument convincent i menys quan venia d’una persona que assegurava que l’home no havia anat a la Lluna.

Amb el temps, admeto que començo a pensar diferent. Sembla versemblant que Armstrong trepitgés la pols lunar, però sí que constato que els bancs ens roben i ja ni tan sols necessiten l’“allunyatge” físic; ara, l’assalt és digital, algorítmic i amb un somriure de disseny.

El robatori de les Preferents va ser el pròleg; el rescat amb diners públics per salvar la corbata d’uns pocs, el nus de la història. Però el desenllaç actual és gairebé més cru: mentre el **Banc Central Europeu** mantenia els tipus alts per frenar la inflació, les entitats espanyoles han batut rècords històrics de beneficis, superant els **26.000 milions d’euros en un sol exercici**.

Paradoxalment, aquella Caixa que regalava vaixelles i calendaris, ara et cobra pel “manteniment” d’existir. Mentre cobren el préstec més car que mai, s’han oblidat de remunerar l’estalvi dels de sempre. Aquells regals no eren caramels, eren l’esquer per a un sistema que avui ja ni tan sols dissimula.

La fusió de **CaixaBank** i **Bankia** —aquella amb la qual Rodrigo Rato va fer sonar la campana— ja és història digerida, però les cicatrius dels ERO massius i el tancament de milers d’oficines han deixat un desert financer, especialment als pobles. El logotip que va idear Miró, on un nen posava una moneda en una guardiola, ha perdut el color sota el pes de l’“eficiència operativa”.

Avui, a les **Oficines Store**, el “Prenem un cafè?” s’ha convertit en la norma. Entres i sembla el lobby d’un hotel, però rere l’aroma de cafè d’especialitat, l’espasa de les comissions continua allà, més afilada que mai.



Les meves últimes visites a la sucursal acaben igual: —¿Sap que això ho pot gestionar amb la nostra IA des de l’App?— em diu un gestor cada vegada més jove. —¿Sap que el següent pas és que aquesta IA també li prengui el lloc a vostè, oi?— responc.

L’empleat s’arronsa d’espatlles. Ja no hi ha complicitat, només la resignació de qui sap que és el pròxim a la llista d’“optimització de recursos”.

Encara ressona aquell eco de 2014, quan la presentadora **Carme Chaparro**, cara visible de campanyes del BBVA, va encendre les xarxes en queixar-se que li cobressin dos euros per un certificat automàtic sent clienta. Aquella metxa continua cremant avui, el 2026.

El fil de missatges d’indignació no ha fet més que créixer: pensionistes amb ingressos mínims a qui se’ls resta una quarta part en comissions de manteniment o càrrecs pel simple fet de no tenir prou ingressos. Amb la mentalitat del banquer actual, **per ser pobre, s’han de tenir diners**.

Ja ho deia el meu pare: “¿Has vist mai ningú que doni duros a quatre pessetes?”. Avui ni tan sols et donen les gràcies. En aquest casino de vidres blindats i aplicacions biomètriques, el cafè, la vaixel·la i el decorat els continuen pagant tu, encara que et diguin que “t’hi conviden”.

Facin joc, senyors, *rien ne va plus*. Compte, que el 2026 la banca no només hi guanya, és que ja ha comprat el tauler.

Jesús Abad Calvo

# La Prospe: ensaya o revienta

**E**scribir sobre música en La Prospe debe ser una actividad de riesgo. Solo así me explico lo difícil que resulta encontrar gente dispuesta a hacerlo para \*A les barriades! Y es una extraña paradoja: históricamente, la música ha tenido un enorme valor dentro del tejido asociativo de nuestro barrio, tanto en el ámbito lúdico como en el reivindicativo, por supuesto, junto a otras expresiones culturales como los fanzines, las radios libres, la televisión propia, los cortos cinematográficos, el circo y otras más.

Para realizar este artículo, he contado con la generosidad de personas vinculadas directamente con los locales de ensayo del barrio: **Toni Carlo** (La Casa Azul), **Nacho Lesko** (Enric Casanovas), **Free** (Flor de Neu) y **Javi** (Casal de Joves). Sus entrevistas pueden leerse en la web de **Noubarris.info**.

La importancia de la música en nuestro barrio viene de lejos. Resuena en los guateques de los 60 y en la huella de bandas como Lone Star y Los Dobles, o de músicos de la talla de Santi Picó y Tony Carmona, que ensayaban y tocaban por nuestras calles. Es imposible olvidar conciertos como el Nicaragua Rock o el MiliKK Rock en el polideportivo, así como actuaciones históricas en el campo de la Montañesa, donde se asomó lo mejor del rock radical vasco.

La música en nuestra Festa Major siempre ha sido inmejorable: orquestas hasta el amanecer, el espíritu de la calle Flor de Neu, los

Pesaos itinerantes, el Prospe Oasis, Barón Rojo sobrevolando Ángel Pestaña, el Bizarrock y Pop, el legendario Chistorra Rock... Un auténtico lujo sonoro que recorre el barrio desde Nou Pins hasta la Zona Verde, desde Santa Engracia hasta la Harry Walker: punk, heavy, pachanga, rumba, ska... sin olvidarnos de la eclosión de los DJs ni de que la semilla fértil del Festival de Blues de Barcelona se plantó precisamente aquí, en La Prospe.

Pero, ¿dónde ensayan los músicos? Pues donde pueden. **Toni Carlo** recuerda, en sus inicios, un oscuro sótano en Verdún; **Nacho Lesko**, un garaje cerca de la Mina de la Ciudad. **Free**, gracias a la tradición musical de su familiar, lo tuvo más fácil en los locales de Flor de Neu. Por su parte, **Javi**, de una generación más joven, creció entre los *bucs* d'assaig de los barracones del Casal de Joves, la Casa Azul de Toni Carlo, o el local del Albertus, en Joaquim Valls.

Siempre ha habido en Nou Barris —en Roquetes, Verdún, Porta, la Guine o la Trini— y también fuera de sus fronteras, espacios para compartir música. Sin embargo, la capacidad asociativa y colaborativa de La Prospe se



Local de ensayo de la calle Enric Casanova número 15. Zeju

**“EN LOS LOCALES SE APRENDE A IMPROVISAR, ALGO QUE NO SE ENSEÑA EN LOS CONSERVATORIOS”**

hace notar especialmente en la pulsión musical de su gente. El Casal de Joves ha cedido siempre su espacio: desde cuando estuvo en la calle Japón, hasta el flamante equipamiento del paseo de Valldaura, pasando por el casal de Joaquim Valls y los ya olvidados barracones de “la petanca”. También la Associació Veïnal de Prosperitat aportó su grano de arena prestando su antiguo local de Argullós.

La música también encontró refugio en locales privados: el que fuera gestionado por Paco Román, en la calle Molí, o por Albertus, en Joaquim Valls. Y no olvidemos la hospitalidad de casas particulares como la de Flor, ni la curiosa anécdota de aquella cuchillería de Baltasar Gracián, donde los hijos tenían que encintar vasos y cubiertos por seguridad antes de conectar los amplificadores. Pero, en definitiva, todos eran lugares de encuentro, de comunicación, de colaborar, de aprender, de compartir conocimientos, incluso equipo, y de interrelacionarse.

En la actualidad, la movida musical del barrio sigue vibrando. **Nacho Lesko** y **Toni Carlo**, como músicos profesionales que son, utilizan sus locales para preparar sus proyectos y para producir a otros artistas. **Free**, desde el rap y el reggae, mantiene su espacio para proyectos propios y ajenos, mientras que **Javi** aprovecha el *buc* y la sala de grabación del Casal de Joves. Disfrutan, no tienen miedo a la IA ni a las nuevas tecnologías: pueden ayudar y nunca sustituirán a un buen colega. Todos coinciden en que la actividad constante en sus locales demuestra que la llama musical del barrio sigue viva. Se acercan grupos y solistas de estilos muy diversos: veteranos y músicos noveles, bandas ya consolidadas o proyectos en estado germinal. Incluso hay quien acude en solitario, simplemente para perfeccionar su nivel con el instrumento o pasar un rato agradable sin molestar en casa.

Como dice **Toni Carlo**, “la música es un idioma que todo el mundo puede entender sin necesidad de traducir”. **Free** añade que “en los locales se aprende a improvisar, algo que no se enseña en los conservatorios”, mientras **Javi** remarca “cómo los jóvenes de los institutos se sorprenden al descubrir el local de ensayo en el Casal, y sienten la inquietud de aprovecharlo”. **Nacho Lesko** resume así la cuestión: “casi nadie que va a ensayar piensa en ser famoso; quiere ser feliz”.

En los locales de ensayo de **La Prospe** hay un pasado increíble, un gran presente y un futuro prometedor. Mientras existan estos espacios en el barrio, nadie tendrá que emigrar para enchufar un amplificador y compartir un gran momento musical con los colegas.

# La Prosperitat i les pastilles

Fa poc més de 50 anys que el barri de La Prosperitat no estava al mapa i el nom no era al carrer. Deia Huertas Claveria al diari Tele/Expres del 23 de gener de 1973: *...una de las cosas que caracterizan sobremanera a La Prosperidad es que muy pocos barceloneses saben donde se encuentra este, nominalmente, afortunado miembro de los nuevos barrios. Ha sido menester el conflicto que enfrenta a los vecinos de este amplio sector...()*...para que La Prosperidad saliese parcialmente del anonimato...()...con este nombre conocen algunos vecinos, no todos, que muchos creen que viven en Verdún o no saben ni como se llama su barrio...

Aquests pocs veïns que ho sabien, ho acabaven de descobrir llegint el Pla Parcial del Sector Torre Baró-Vallbona-Trinidad i eren els qui, treballant a l'acabada de néixer Associació de Veïns de 9 Barris, 1970, s'adonen que el territori on viuen, la paperassa del Pla, l'anomena La Prosperidad. És llavors que decideixen crear la Secció Prosperitat dins de la general de 9 Barris, el 1972.

Tots els fulls informatius que generen els acompanyen d'un senzill croquis, semblant a una **pastilla Juanola**, amb els límits: Via Favència, avinguda de la Meridiana, passeig de Valldaura i via Júlia, amb la intenció que, mica a mica, el veïnat vagi incorporant el nom del territori on viuen.

Ara, per a les noves generacions, això pot semblar inversemblant. Com a mostra de la realitat reproduïm dos anuncis de la Festa Major de *Las Roquetas* de 1962, en què dos comerços del carrer, Molí, a tocar l'un de l'altre, un el situa a Verdún i l'altre ho fa a Roquetes...! Aquest darrer, dedicat a la venda d'embotits, pernills..., en època de penúries, portava per nom La Abundancia, pensant, potser, que prosperaria el barri?

Al programa, amb molts anunciants, el que domina és Roquetes, pocs Verdún i cap Prosperitat, quan

tots els actes estaven centrats a la plaça i església de santa Engràcia i l'envelat, a la via Júlia.

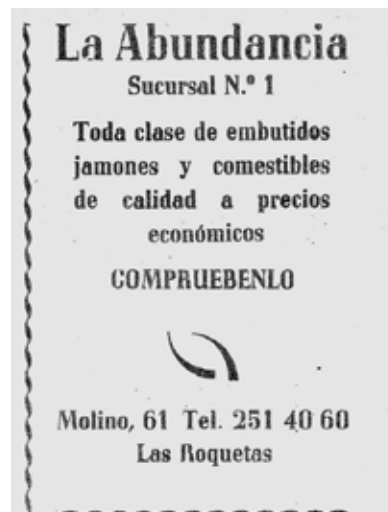
A principis del segle XX, el barri de La Prosperitat quedava restringit a la **pastilla** emmarcada per Los Ferrocarriles del Norte (ara avinguda de la Meridiana), carrer Conveni, carrer Valldaura (ara Pablo Iglesias) i via Favència. Aquest nom només era conegut pels pocs habitants de les primeres cases del barri i ignorat pels nous veïns que arribaren massivament els anys cinquanta, seixanta..., quan s'enderrocaven moltes casetes i eren substituïdes per blocs de pisos.

El que sí que recollia els límits actuals és la memòria del *Plan Parcial de Ordenación de Los Barrios de La Prosperidad y Verdún*, del juliol de 1955.

La llarga, perseverant i rotunda feina de l'Associació veïnal, la d'altres entitats i especialment la Festa Major ha fet que, ara, ningú tingui problemes de pertinença. Bé, a les generacions dels més grans hi ha qui, per a ells, el nom és sobrevingut i encara us diran que viuen a Roquetes.

Ara, en clau de futur, n'apareix una altra: la **pastilla de Valldaura**. Un nou repte pel barri que ha d'avançar per fer realitats a les mancances que encara pateix. Aquí, tots hi estem convidats i hi som necessaris, alguns, potser, ...necessitats de pastilles?

Arnau de Vilanova  
i Alberto Almúnia



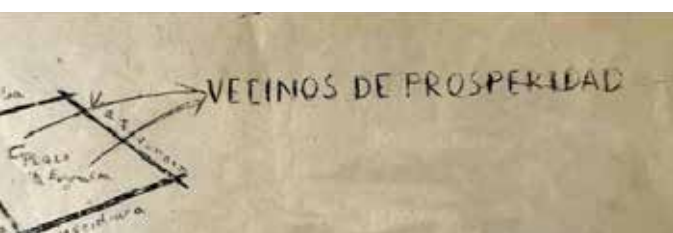
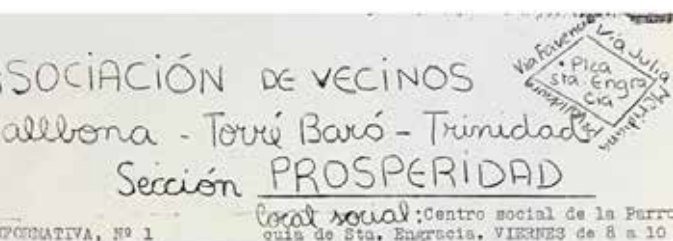
# Mimosa

Nom científic: *Acacia dealbata*

Nom català: **Mimosa**

Nom castellà: **Mimosa**

Alberto



La mimosa està en un grup d'arbres que, malgrat porta poc temps a Europa, pocs l'identifiquen com un arbre foraster. Ell i especialment les seves flors són reconegudes per tothom. Però el seu origen el trobem a Austràlia i Tasmània. La descoberta la feu l'expedició del capità James Cook el 1770. Més tard, l'expedició francesa comandada per N. Baudin i l'anglesa de Matthew Flinders, enriqueixen els museus de Londres i París amb aportacions de moltes espècies de mimoses. Ara en podem comptabilitzar unes 500.

Arbres amb fulla persistent i el que les fa més conegudes és la seva espectacular floració groga, amb unes 30-40 boletes. Se l'associa amb l'anunci de la primavera, malgrat que esclata a l'hivern, els mesos de gener i febrer.

És molt resistent i rebrota amb facilitat quan se la talla i també ho fa després dels incendis. Les seves llavors, un llegum allargat, poden aguantar en condicions per néixer durant decennis, aguantant el pas de focs. Tot això la converteix en una planta invasora que colonitza espais, anul·lant la vegetació autòctona. Només el fred i l'alçada limiten la seva expansió.

Per ser una espècie exòtica, invasora de gran impacte, la seva venda, transport... està prohibida a la península ibèrica ...Real Decreto 630/2013! Malgrat això, és present a les floristeries en forma de flor tallada.

Al barri n'hem pogut observar un sol exemplar a Date Una Huerta, on, per les limitacions de l'espai, no representa perill pel que fa a la seva expansió.

Alberto, Joan, Mercè

# Any Nou Xinès a Nou Barris: convivència que fa barri

**D**es de l'Associació veïnal volem compartir la satisfacció pel desenvolupament de la celebració de l'Any Nou Xinès a Nou Barris que es va celebrar el passat dia 1 de març. Un any més, la festa ha tornat a omplir els carrers de vida, colors i complicitats, consolidant-se com una de les cites més significatives del calendari festiu del barri. En aquesta ocasió celebrem l'entrada a l'any del cavall amb el que, a nivell individual, s'associa una energia dinàmica i expansiva; representa moviment, iniciativa, llibertat i autonomia. A nivell social pot simbolitzar impuls col·lectiu i capacitat d'organització, reforça la idea de comunitats que avancen juntes i connecta amb valors de participació activa i organització, tal i com vam poder veure representat el dia de la festa.

Cal destacar, amb claredat, el lideratge de la comunitat xinesa en la seva organització. Com cada any, el sobre esforç per part seva a través de la participació d'unes tres-centes persones voluntàries per poder dur a terme la festa, aquest any s'ha ampliat en fomentar la presència de tot el veïnat, passant de ser espectadors a protagonistes. No només n'és la impulsora, sinó també el motor que en garanteix la continuïtat i l'autenticitat. Aquesta iniciativa, nascuda des de la pròpia comunitat, és un exemple valuós de participació activa i de construcció col·lectiva de barri.

La festa ha comptat amb una diversitat notable de participants. Entitats, col·lectius i penyes del barri s'hi han implicat activament, fent possible una celebració compartida. La presència del drac del Grup de Foc de Nou Barris, entre d'altres, ha contribuït a reforçar aquest caràcter integrador i obert. És especialment rellevant que moltes de les persones que formen part de les danses xineses siguin també sòcies de l'associació veïnal, fet que evidencia vincles reals i quotidians més enllà de la festa. El contacte diari que tenim amb el veïnat afavoreix clarament la sensació de suport i seguretat, fomentant les relacions interpersonals més enllà de qualsevol barrera. Clarament la sensació de seguretat en els espais ve donada pel coneixement mutu i la col·laboració entre veïnes. Quan ens reconeixem, ens saludem i establim vincles de confiança, es genera una xarxa quotidiana d'atenció i cura que dissuadeix conflictes i facilita la convivència. Aquesta complicitat, construïda des de la proximitat, permet detectar necessitats, actuar amb responsabilitat compartida i reforçar l'entorn on tothom se sent més segur i part activa del barri.

**ENTITATS, COL·LECTIUS I PENYES DEL BARRI S'HI HAN IMPLICAT ACTIVAMENT, FENT POSSIBLE UNA CELEBRACIÓ COMPARTIDA**



Joan Martínez i Serres "linu-xbcn" / 9 Barris imatge.

La plaça Àngel Pestaña es consolida com l'espai central de la celebració, des del Casal de barri s'ha facilitat l'obertura, el diumenge, per poder comptar amb les seves instal·lacions i infraestructures per la comoditat del voluntariat i poder dur a terme les diferents activitats. La seva configuració i significat dins del barri la converteixen en el punt de trobada natural per a aquest tipus d'actes. La participació ha estat multitudinària: veïnat de totes les edats ha omplert els carrers, ha seguit la cercavila, ha fet dansa amb el drac i els lleons, ha contribuït a realitzar el tall de carrers per la cercavila, ha pogut tastar la varietat de la gastronomia xinesa i ha fet seva una celebració que ja forma part del patrimoni compartit de Nou Barris.

Els valors que es desprenen d'aquesta festa són clars i necessaris: convivència, interculturalitat, iniciativa comunitària i voluntat de fer barri. No es tracta només d'una celebració cultural, sinó d'un espai de trobada que reforça la cohesió i el reconeixement mutu entre el veïnat.

En aquest sentit, i malgrat la voluntat expressada per l'Ajuntament de traslladar o replantejar l'espai de la celebració, volem reiterar amb fermesa —conjuntament amb la comunitat xinesa— la determinació de mantenir la festa a la plaça Àngel Pestaña. Considerem que aquest emplaçament no és circumstancial, sinó essencial per preservar el sentit i l'arrelament de la celebració.

Continuarem treballant perquè iniciatives com aquesta segueixin creixent des de la base, amb la implicació de tothom i amb el respecte als espais que les han fet possibles. Perquè és així com es construeix barri: compartint, participant i reconeixent la riquesa de la seva diversitat.

# Els espais de participació del Casal de Barri

**E**l Casal de Barri de Prosperitat, per si hi ha algú que encara no ho sap, és un equipament de gestió comunitària, o ciutadana, o cívica, que és el terme que fa servir la llei que regula aquest tipus de gestió. Nosaltres fem servir comunitària perquè defineix millor el que volem fer. Volem fer comunitat, volem teixir comunitat entre totes les persones que vivim i participem en el barri, perquè una comunitat forta ajuda a combatre les problemàtiques del nostre dia a dia i també perquè ens ajuda a créixer com a persones, a viure millor, ens apropa una mica més a aquell horitzó llunyà que s'anomena benestar o felicitat.

Però, què és la gestió comunitària? A la teoria és un pas més en la gestió democràtica de les nostres vides, perquè l'Ajuntament, al cap i a la fi, és de totes nosaltres, ja que es paga amb els nostres diners i el gestionen les persones que votem a les urnes. Per això, gestionar directament el que es fa amb els nostres diners, en comptes que ho gestionin empreses o persones alienes, és democràcia real. Si avancéssim en aquest camí d'aprofundiment democràtic podríem somiar amb escoles comunitàries, hospitals comunitaris o, perquè no?, policies comunitàries (podria ser alguna cosa similar al protocol antiagressions que fem servir a les nostres activitats?). A la pràctica, vol dir que el Casal és propietat de l'Ajuntament, però la gestió de tot el que hi passa és comunitària, és a dir, tot ho decidim, ho fem i ho gestionem entre totes les que hi participem, de forma lliure i voluntària.

Així que la participació de totes vosaltres és essencial en aquest model de gestió comunitària i per fer efectiva aquesta participació tenim els diferents espais de participació del Casal de Barri. I quins són aquests espais? Doncs són molts i molt diversos, vegem-los.

Un espai de participació és la PCA (Prosperitat Cultura en Acció), l'entitat jurídica a qui l'Ajuntament té assignat el conveni de gestió del Casal. És una associació cultural que es reuneix periòdicament i de la qual us en podeu fer sòcies lliurement i gratuïtament. Tot i que no és gaire visible al carrer, la PCA és molt important perquè és on es decideixen les qüestions legals i administratives.

Un altre espai de participació molt important és l'Assemblea Gestora. La Gestora del Casal es reuneix cada dilluns a les 18:30 h. És un espai també totalment obert a la lliure participació de qualsevol persona del barri que hi estigui interessada. És un espai vital, ja que és on es decideixen moltes de les qüestions que afecten el dia a dia del Casal, com les activitats que s'hi fan, l'organitza-



ció dels projectes, la coordinació de les diferents comissions de treball del Casal, la relació amb el barri i amb les altres entitats del barri i amb el veïnat en general, i un llarg etcètera de coses que cal gestionar cada setmana.

I, finalment, però no menys important, sinó tot el contrari, trobem les comissions del Casal, que són el veritable múscul participatiu del projecte, els espais on es pica pedra dia a dia per tirar endavant totes les activitats que desenvolupa el Casal i també totes les activitats en les quals participa el Casal.

Podem dividir aquest grup d'espais de participació en dos subgrups: les comissions pròpies del Casal i els espais on participa o dona suport el Casal. Com els altres espais de participació, aquestes comissions i grups de treball estan completament obertes a la participació de totes vosaltres, de forma totalment lliure i voluntària.

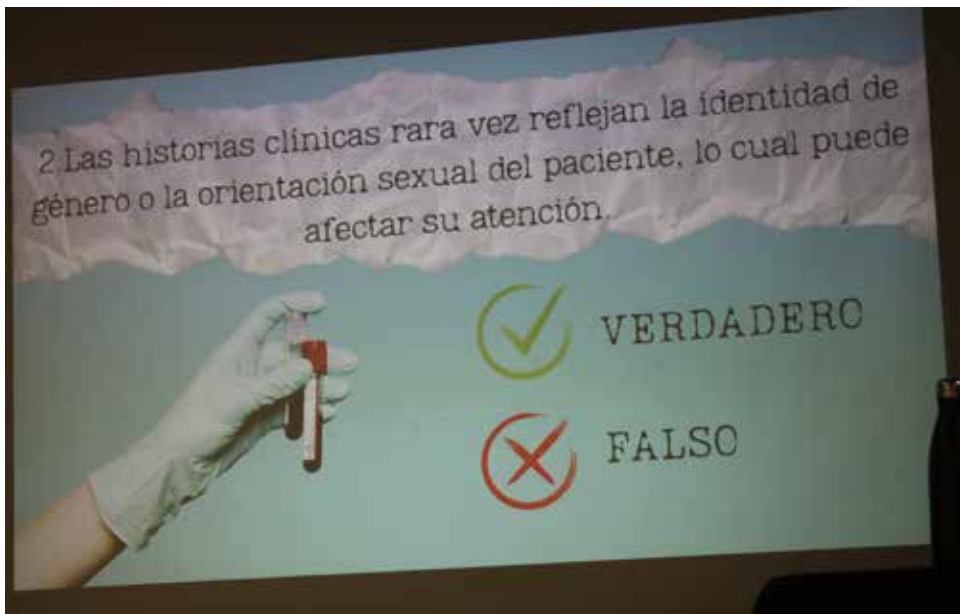
Les comissions del Casal són: Programació, que és l'espai on es programen els concerts i els espectacles que es fan al Casal; el Raconet, l'espai infantil, on es fan activitats per a infants i les seves famílies; la Penya Excursionista de Prosperitat, que organitza excursions i sortides a la muntanya periòdicament; Paraules indòmites, la comissió literària, que organitza presentacions de llibres, recitals poètics, un concurs literari i tota mena d'activitats relacionades amb la literatura; Promosalut, la taula de salut comunitària del barri, que entre altres coses organitza activitats al voltant de la salut un cop al mes; Prospearte, que organitza activitats artístiques amb valors socials per a infants un cop al mes; el Casal de Bicis, que organitza l'Espai d'Autoreparació de Bicicletes i activitats al voltant de la mobilitat sostenible; A les barriades!, el grup que fa la revista trimestral del Casal; Nit d'ànimes, que organitza el Passatge del Terror i un *escape room* cada any, i Carnestoltes, que organitza la comparsa de Carnaval del Casal.

Els espais on participa el Casal són: la Comissió de festes, que organitza la festa major del barri; Prospe Beach, que organitza els campionats de vòlei i altres activitats relacionades; Sant Xibeco i Santa Quina, que organitza la festa major d'hivern; la Coordinadora Cultural, que organitza el Carnestoltes i La Cultura va de festa; Prospecolo, que gestiona els protocols antiagressions, i gB Territori Antifa, la coordinadora antifeixista de Nou Barris.

Com podeu veure hi ha espais i grups per a tots els gustos, segur que n'hi ha algun que és del vostre interès, així que no ho dubteu més, viniu i participeu. Entre totes fem comunitat, entre totes fem barri.

Gestora del Casal de Barri de Prosperitat.

# ¿Qué le pasa doctor? Versió 'A les Barriades!'



**E**n el marc dels actes que es van planificar pel 25N del 2025 i pel 8M del 2026, des de Manada Perifèrika amb la col·laboració de Promosalut, es van realitzar dues tardes de Trivial (el 25N al Casal de Joves i el 8M al Casal de Barri) per reflexionar sobre el biaix de sexe i gènere en l'atenció sanitària. **El biaix de sexe** fa referència a assumir que homes i dones (sí, així en binari) són biològicament iguals, i que els homes (blancs) són "la mesura ideal" per totes les persones. **El biaix de gènere**, per la seva part, té a veure a com les normes socials sobre com (es suposa) que són les dones i els homes (sí, així en binari) influeixen en com les persones són percebudes, diagnosticades i tractades pel sistema sanitari.

Us deixem aquí unes preguntes per reflexionar a casa. Si voleu saber les respostes, les podeu trobar a les pàgines finals de la revista.

## ÉS VERITAT O FALS QUE...

1. Homes i dones tenen la mateixa probabilitat de ser diagnosticades correctament quan estan tenint un infart.
2. Les dones tenen menys possibilitats de reanimació que els homes perquè algunes persones tenen por a què, si fan la reanimació, se les acusi de tocaments o d'assetjament sexual.
3. Les dones tenen major accés a programes de tractament d'addiccions que els homes.
4. Des de l'any 2023, existeix a Espanya la llei que prohibeix fer cirurgies cosmètiques per assignar el sexe en bebès intersex (és a dir, en aquelles criatures que neixen amb òrgans genitals externs que no

La 'doctora' Arantxa, de Manada Perifèrika, dinamitzant el trivial. I una de les preguntes que van plantejar durant el joc

s'ajusten a les normes típiques binàries dels cossos masculins i femenins).

5. Els pacients tractats per metgesses tenen taxes de readmissió més baixes que els tractats per metges.

6. Es denomina violència obstètrica a la violència que sofreixen les persones durant el moment del part, especialment quan hi ha complicacions mèdiques.

7. La grassofòbia generar pitjors resultats de salut, independentment del pes corporal, especialment en dones i persones llegides com a dones, perquè la discriminació que reben aquestes persones els genera estrès crònic i fa que evitin el sistema sanitari.

## DUES TARDES DE TRIVIAL PER REFLEXIONAR SOBRE EL BIAIX DE GÈNERE EN L'ATENCIÓ SANTIÀRIA

8. S'estima que el retard a diagnosticar una endometriosi - una malaltia crònica en la qual l'endometri, que és el teixit que recobreix l'úter, creix i s'implanta fora de la cavitat original i genera molt dolor - és de 5 anys.

9. A Europa, 1 de cada 5 (20%) persones trans han rebut un tractament mèdic que no ha respectat la seva identitat.

10. Malgrat les dones viuen uns 5 anys més que els homes, quan es té en compte la quantitat danys viscuts amb bona salut, els homes viuen 5 anys més amb bona salut.



# PROSPER ANDO

Nº2



RICARDO JURADO 2016

# Batuprospe: la batucada on el ritme uneix diferents generacions

**A** moltes ciutats i barris, les activitats culturals solen dividir-se per edats: els nens tenen els seus espais, els joves els seus i els adults, altres. No obstant això, hi ha projectes que trenquen aquesta barrera i demostren que la cultura pot ser un punt de trobada entre generacions. Aquest és el cas de Batuprospe, una batucada formada principalment per famílies que han convertit la percussió en una forma de convivència, aprenentatge i comunitat.

Batuprospe no és només un grup musical. També és un espai, on pares, mares, fills i filles comparteixen temps, descobreixen la música junts i participen en un projecte col·lectiu ple d'energia. A través dels tambors, aquest grup ha creat un vincle una mica més profund que un simple conjunt de percussió: ha construït una petita comunitat, basada en la col·laboració, l'entusiasme i la passió pel ritme.



## PROJECTE NASCUT DEL DESIG DE COMPARTIR

L'origen de Batuprospe es troba en una idea senzilla però poderosa: crear un grup de batucada accessible, proper i familiar entre les dues ampa's de les escoles del barri de la Prosperitat, l'Escola Santiago Rusiñol i l'Escola Víctor Català. Des del principi, l'objectiu va ser que qualsevol persona amb ganes de participar ho pogués fer, independentment de la seva edat o experiència musical.

En lloc de centrar-se únicament en la perfecció tècnica, el projecte va apostar per un enfocament obert i participatiu. Aprendre a tocar els diferents instruments de percussió es va convertir en una experiència compartida, on els qui tenien més experiència ajudaven els que començaven, i on el progrés del grup era més important que el lluïment individual. Moltes reunions, organització i planificació fan que Batuprospe tingui un ambient molt familiar. Amb el pas dels anys, aquesta filosofia ha anat atraient més persones. Famílies senceres van començar a formar part del grup, convertint els assajos en un espai on conviuen nens, adolescents i adults.

## LA BATUCADA COM A LLENGUATGE COMÚ

La batucada té el seu origen en la tradició musical brasilera i és coneguda per la intensitat i l'energia de la seva percussió. Els ritmes es construeixen a partir de diferents instruments que es combinen per crear un so potent i dinàmic. A Batuprospe, cada instrument compleix una funció dins del conjunt. Els surdos marquen el pols greu que sosté el ritme; les caixes aporten velocitat i textura;

altres instruments hi afegeixen matisos que completen el so col·lectiu. Però més enllà de la tècnica, el que realment defineix una batucada és la coordinació entre els qui la formen. El ritme només funciona quan tots escolten, se sincronitzen i treballen junts. Aquesta dinàmica fa que tocar en grup sigui una experiència molt intensa i molt especial. En el cas de Batuprospe, aquesta connexió musical es veu reforçada pels vincles familiars. No és estrany veure pares i fills compartint assaig, ajudant-se a aprendre un ritme nou o celebrant junts quan una peça surt especialment bé.

## ASSAJOS PLENS DE VIDA

Els assajos de Batuprospe són un reflex de la diversitat del grup. En un mateix espai hi poden coincidir nens que estan descobrint per primera vegada el so d'un tambor, joves que s'impliquen amb entusiasme en la percussió i adults que troben en la música un mo-

ment per desconectar de la rutina diària.

Per als més petits, la batucada és una manera divertida d'acostar-se a la música i desenvolupar habilitats com ara el sentit del ritme, la coordinació i el treball en equip. Per als adults, representa una oportunitat d'aprendre alguna cosa nova i compartir una activitat amb els fills.

L'ambient que es crea en aquestes trobades sol ser proper i dinàmic. Entre el ritme i el ritme hi ha rialles, converses i moments d'aprenentatge col·lectiu. De mica en mica, els assajos es converteixen en una cita setmanal esperada per tothom.

## QUAN EL RITME SURT AL CARRER

Un dels moments més especials per al grup arriba quan Batuprospe actua en públic. Les actuacions permeten compartir la feina feta als assajos i portar l'energia de la batucada als carrers, festes i esdeveniments de l'entorn.

El so dels tambors té alguna cosa magnètica. Quan comença una batucada, és difícil no aturar-se a escoltar o seguir el ritme amb el cos. Les actuacions solen atraure veïns, curiosos i amants de la música que se sorprenen en descobrir la força i la coordinació del grup.

En molts casos, el públic també se sorprèn en veure que darrere d'aquesta potent percussió hi ha famílies senceres tocant juntes. Aquesta barreja generacional aporta un caràcter molt especial a les actuacions, on l'energia juvenil conviu amb l'experiència dels adults.

Batuprospe sempre actui i actuant en diversos actes o festes del barri com Carnestoltes, Festa de la cultura,

Algunes mem-  
bres de Batu-  
prospe. 9 Barris  
Imatge

Festa de l'escola pública, Festa d'aigua (inici de festes de la Prosperitat) o en altres actes reivindicatius del barri i en molts més actes.

### MOLT MÉS QUE MÚSICA

Tot i que la percussió és l'element central, Batuprospe també representa una mica més ampli: un espai de comunitat. Les persones que hi participen no només comparteixen assajos i actuacions, sinó també moments de convivència que enforteixen els llaços entre elles.

En un context on moltes activitats quotidianes es viuen individualment o acceleradament, formar part d'un projecte col·lectiu pot tenir un impacte molt positiu. La batucada ofereix un espai on col·laborar, aprendre i gaudir sense competir.

A més, aquesta mena d'iniciatives contribueixen a dinamitzar la vida cultural del barri. Els grups com Batuprospe aporten música i alegria a esdeveniments locals, festes populars i celebracions comunitàries.

### UN EXEMPLE DE CULTURA PARTICIPATIVA.

Batuprospe demostra que la cultura no sempre necessita grans escenaris ni estructures complexes per tenir impacte. De vegades n'hi ha prou amb un grup de persones amb ganes de crear alguna cosa juntes.

Aquests tipus d'iniciatives tenen un valor especial en la vida cultural dels barris. No només aporten música i espectacle a les festes i esdeveniments locals, sinó que també fomenten la participació ciutadana i enforteixen els vincles entre els veïns. Batuprospe és un exemple de com un projecte cultural pot créixer des de la base, impulsat per la il·lusió i la implicació dels que el formen.

El projecte reflecteix el valor de la participació ciutadana a la vida cultural i mostra com la música es pot convertir en una eina per connectar les persones. En aquest cas, la percussió actua com un pont entre generacions i com a motor de convivència.

### RITME QUE MIRA AL FUTUR

Mentre els tambors segueixen sonant a cada assaig, Batuprospe continua creixent i evolucionant. Nos membres s'hi incorporen, els ritmes es perfeccionen i el grup continua trobant oportunitats per compartir la seva música. Pels qui formen part de la batucada, el més important no és només el resultat musical, sinó el camí recorregut junts. Cada assaig, cada actuació i cada ritme nou après formen part d'una experiència compartida que va molt més enllà de la percussió.

En un moment en què moltes activitats tendeixen a separar les generacions, Batuprospe demostra que la música pot fer justament el contrari.

Perquè, quan una família toca junta, quan un grup sencer respira al mateix ritme i quan els tambors omplen el carrer d'energia, la música deixa de ser només so. Es converteix en una forma de construir comunitat i jo, com a membre de Batuprospe i de gBarris Imatge, ho puc certificar cada dia que passa.

En un món on sovint es parla de la necessitat d'enfortir els vincles comunitaris, projectes com Batuprospe mostren que la cultura pot ser una eina poderosa per aconseguir-ho.

lozsef Kiss. g Barris Imatge



La família del Jordi volem agrair a totes les seves amistats l'esforç i l'estima que heu posat en homenatjar-lo a ell i a la seva vida d'artista. Ha estat molt especial poder compartir amb vosaltres el seu record, la seva música, les seves il·lustracions, els vídeos, les anècdotes... Ens ha emocionat veure com de ben envoltat estava, poder-lo reviuir a través vostre i comprovar que el seu record continua ben viu allà on va deixar petjada. Estem segures que, des d'allà on sigui, també ho ha gaudit molt. Moltes gràcies per la vostra generositat i per celebrar la vida d'aquesta manera. Sou exemple d'alegria i comunitat! Una abraçada forta!

La família de l'artista



# Nou Barris no es ven: es defensa

**N**ou Barris no és només un districte al mapa. És una història de lluites veïnals, de carrers conquerits, de drets guanyats col·lectivament. I el nostre comerç de proximitat forma part d'aquesta mateixa història.

Cada botiga que aixeca la persiana no només ven productes: sosté comunitat. Dona feina a persones del barri, encén els carrers a primera hora del matí, crea vincles, ofereix tracte humà. Aquí no som números de comanda. Som veïns i veïnes.

Però el model de ciutat està canviant -i no precisament en benefici dels barris. Lloguers comercials desorbitats, especulació immobiliària, pressió de grans cadenes i plataformes digitals que tributen lluny d'aquí mentre precaritzen el treball. El resultat és evident: persianes tancades, locals convertits en habitatges sovint sense condicions dignes, carrers cada vegada més homogenis i impersonals.

Ens diuen que és el progrés. Que és inevitable. Però Nou Barris sap que allò que sembla inevitable sovint només és falta de voluntat política i de compromís col·lectiu.

Quan desapareix el petit comerç, no només perdem diversitat econòmica. Perdem seguretat als carrers. Perdem cohesió social. Perdem espais de confiança. El comerç de barri és prevenció de la soledat, és xarxa informal de suport, és informació que circula, és vida quotidiana compartida.

Des de l'Eix Comercial Nou Barris no acceptem la resignació. Treballem tot l'any per mantenir viu el teixit comercial i social del districte. Impulsem activitats culturals i familiars, col·laborem amb centres educatius i entitats, promovem campanyes solidàries, dinamitzem l'espai públic i defen-



"Segundo Cinturón cubierto" escrito en un coche abandonado en la vía. Kim Manresa, 1997.

sem un model comercial inclusiu, sostenible i arrelat al territori.

Però no podem fer-ho sols. Cal que les administracions protegeixin el comerç de proximitat amb mesures valentes. Cal regular els lloguers comercials. Cal frenar l'especulació. Cal apostar de manera clara per un model urbà que posi les persones al centre.

I també cal una reflexió col·lectiva: cada compra és un vot pel tipus de barri que volem. Cada decisió de consum construeix ciutat.

Nou Barris no vol ser un aparador de franquícies clòniques ni un magatzem logístic encobert. Vol ser un barri viu, divers, amb comerços que coneguin la seva clientela pel nom i amb carrers que respirin comunitat.

El futur no està escrit.

El futur es defensa.

I el petit comerç de Nou Barris és part essencial d'aquesta defensa.

**CAL APOSTAR DE MANERA CLARA PER UN MODEL URBÀ QUE POSI LES PERSONES AL CENTRE**

Alberto Martí Perruquers



Prospe!  
Què en penses del creixement dels partits feixistes als barris obrers?



# ¿Qué le pasa doctor? Les solucions

Manada Perifèrica i Promosalut

Aquest recull posa en evidència com els **biaixos** de sexe i gènere condicioneu l'atenció sanitària i empitjoren la salut de col·lectius ja vulnerabilitzats. Les dades i exemples recollits mostren que no es tracta només d'errors alliatats, sinó d'unes pràctiques i creences socials que generen barreres d'accés, diagnòstics tardans i tractes deshumanitzadors. **Què cal fer?** Una part important és informar i explicar que això passa, com hem fet amb aquests trivials. Però també cal acompanyar les persones afectades des del suport mutu i reivindicar protocols sanitaris amb perspectiva, no només de gènere, sinó interseccional i mecanismes de supervisió per garantir el compliment d'aquests protocols.

**10. Veritat:** Malgrat viure menys, els homes passen més anys sense discapacitat. Les dones tenen més anys de vida, però una proporció més gran d'aquests anys són amb limitacions. Les desigualtats de gènere en el treball, cures, violències i atenció sanitària tenen un impacte acumulatiu en la salut.

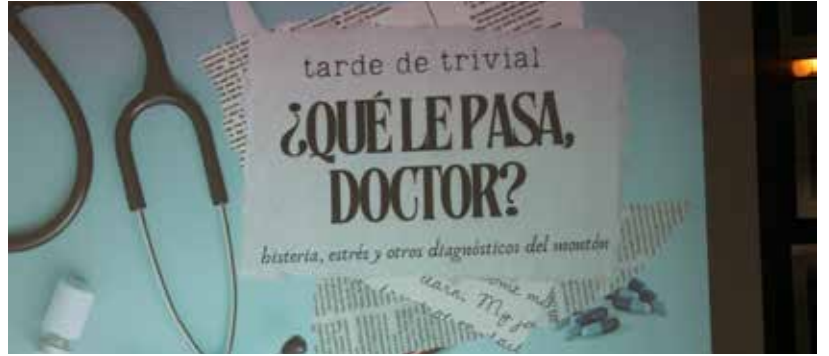
**9. Fals:** Malhauradament, és més alt: 1 de cada 3, el 33%.

**8. Fals:** S'estima que és entre 7-10 anys. Una de les malalties més infradiagnòsticades.

**7. Veritat:** La grassofòbia genera pitjors resultats de salut, independentment del pes corporal, especialment en dones i persones lligides com a dones perquè la discriminació que reben aquests persones els genera estres crònic i fa que evitin el sistema sanitari, perquè les respostes que donen els professionals sanitaris als seus problemes estan relacionades sempre amb baixar de pes.

**6. Fals:** La violència obstètrica no té a veure amb l'enfocament més deliberat en la presa de decisions. Les complicacions mèdiques i es pot donar abans, durant i després del part. Inclou actes no apropiats o no consensuats, com episiotomies sense consentiment, intervencions doloroses sense anestèsic, obligar a parir en una determinada posició o proveir una medicalització excessiva, innecessària o iatrogènica que podria generar complicacions greus. Aquesta violència també pot ser psicològica, com per exemple donar a la usuària un tracte infantil, paternalista, autoritari, despectiu, humiliant, amb insults verbals, despersonalitzat o amb vexacions. Una de cada 4 persones embarassades (25%) van declarar, el 2021, haver sofert violència obstètrica a Catalunya.

**5. Veritat:** Diferents estudis han senyalat que les persones tractades per metgesses tenen taxes de readmissió més baixes. Això pot ser degut a diferències en els patrons de pràctica, com major adherència a guies clíniques, comunicació centrada en el pacient i enfocament més deliberat en la presa de decisions.



**1. Fals:** els símptomes femenins solen diferir del "model masculí" tradicionalment ensenyat en medicina. Les dones amb infart presenten símptomes com dolor entre els omòplats, nàusees o dispnea, que són menys reconeguts pels metges, la qual cosa porta a diagnòstics tardans o erronis.

**2. Veritat:** Alguns estudis han demostrat que les persones vianants realitzen menys reanimació a les dones que als homes. En una enquesta publicada en una de les revistes més prestigioses de cardiologia, els tres motius principals que s'esgrimien per no reanimar les dones eren: la sexualització del cos de la dona (per que t'acusin de tocaments o d'assetjament, reticència a descobrir els pits de les dones), la percepció de fragilitat del cos femení i la creença que les dones no pateixen aturades cardíaques o que les fingeixen més.

**3. Fals:** Les dones tenen menor accés als programes de tractament, en part per la falta de perspectiva de gènere en el seu disseny, la qual cosa genera barreres específiques com horaris incompatibles amb la maternitat o estigmatització social.

**4. Veritat:** Diverses lleis regionals declaren la intenció d'erradicar les "pràctiques de modificació genital" en menús intersex i ofereixen algunes garanties amb diferents graus de claredat. No obstant això, segons l'activisme local, les autoritats no supervisen l'aplicació d'aquestes lleis i els hospitals continuen realitzant cirurgies a menús intersex obertament. El 2023, totes dues cambres legislatives van aprovar la Llei per a la igualtat real i efectiva de les persones trans i per garantir els drets de les persones LGBTI (Llei No. 4) (2023), l'article del qual, 19.2, prohibeix totes les "pràctiques de modificació genital en persones menors de dotze anys, excepte en els casos en què les indicacions mèdiques exigeixin el contrari a fi de protegir la salut de la persona". En el cas de persones d'entre 12 i 16 anys, es permetran aquestes pràctiques a sol·licitud de la persona menor sempre que, per la seva edat i maduresa, pugui prestar el seu consentiment informat. Posteriorment, l'abril de 2023, aquesta llei ha estat recorreguda davant el Tribunal Constitucional per parlamentàries de dreta i ultradreta. No obstant això, la presentació d'aquests recursos no implica necessàriament la suspensió de la llei.

# ABRIL

**Dijous 2 a les 19h**

Sound of the Barrio presenta:  
DJ Nassim O, DJ Keinsignal,  
DJ Larocselector

**Divendres 10 a les 17:30h**

Contes en revolta: Lluna de  
pastanaga

**Divendres 10 a les 19:30h**

Taula rodona i presentació del  
llibre "La granja del Ritz"

**Dissabte 11**

30 aniversari de la Penya Zapatilla

**Dissabte 11**

Excursió circular al Matagalls

**Dimarts 14 a les 18:30h**

Presentació de l'exposició Collage i  
escriptura creativa de Nou Barris

**Dijous 16 a les 19h**

Taller d'autogestió de la salut a  
càrrec dels Horts comunitaris de  
Can Masdeu

**Divendres 17 a les 17h**

Espai d'Autoreparació de Bicis

**Divendres 17 a les 17h**

Prospearte: Taller de collage lite-  
rari infantil

**Divendres 17**

Espectacle del grup de Play-back

**Dissabte 18 i Diumenge 19**

Feria d'Abril Próspera

**Dijous 23 durant tot el dia**

Paradeta de llibres a la Marquesina  
de la Via Júlia

**Dijous 23 a les 18h**

Rom cremat i havaneres amb  
L'Espingari (al davant del Casal  
Cívic i Comunitari de Prosperitat)

**Divendres 24 a les 20h**

Acte d'entrega de premis del  
concurs de microrelats i poesia  
curta del Casal i actuació  
d'Els Tajalís

**Dissabte 25 a les 12h**

Vermutsical amb Els Nois del  
Poble-sec

**Dissabte 25**

Excursió a Santa Maria de  
Martorelles

**Dijous 30 a les 19h**

Cinefòrum: Yo, Daniel Blake

# MAIG

**Dissabte 2 a les 22h**

Concert Prospecreativa

**Dijous 7 a les 19h**

Presentació del llibre de Jordi Lapedra

**Divendres 8 a les 17:30h**

Contes en revolta: Viatge al món  
dels contes

**Dissabte 9 tot el dia**

La Cultura va de Festa  
(al parc de la Guineueta)

**Diumenge 10**

Excursió als Gorgs del Montseny

**Dijous 14 a les 19h**

Promosalut: Jocs sobre consums  
(al Casal de Joves)

**Divendres 15 a les 17h**

Prospearte: Taller de fanalets de  
Festa Major

**Divendres 15**

Poesia escènica: Ràbia vertical

**Dissabte 23**

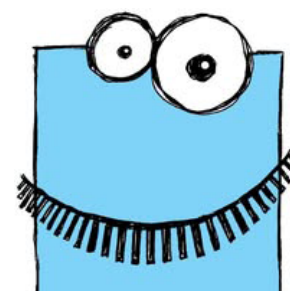
Presentació del diari de Festa Major

**Dissabte 23**

Excursió a la Via Nicolau

**Del 29 de maig al 7 de juny**

Festa Major de Prosperitat



# JUNY

**Divendres 5 a les 17:30h**

Contes en revolta: La Ruca de  
Bremen

**Dijous 11**

Xerrada del Casal Francesc Layret

**Divendres 12 a les 19h**

Poesia escènica amb Iñaki Naza-  
bal i Daniel Felices

**Dijous 18 a les 19h**

Promosalut: Taller de pòdcast i  
ràdio en viu sobre salut mental  
amb Radio Nikosia

**Divendres 19**

Espectacle

**Divendres 26 a les 21h**

Concert de la coral A tota veu



**No deixis que et pelin!**  
Escriu-nos a [dinamitzacio@casalprospe.org](mailto:dinamitzacio@casalprospe.org)